

Contemporan cu noi, secolul vitezei ne afecteaza indiferent de vointa noastra. Intr-o lume in care romantismul e batjocorit tot mai des, relaxarea a devenit o pasare rara, dragostea se chinuie sa renasca precum Pheonix din propria-i cenusa, realizam ca traim intr-o lume dura, obiectiva, dar rece. Limitati de programul contra-cronometru, facem uneori lucrurile teribil de superficial. Ascultam casete povestind carti, mergem la biblioteca virtual, trimitem e-mail-uri neatınse de nota personala, in loc sa asezam cuvintele pe o foaie de hartie parfumata, inlocuim biletelele amoroase cu SMS-uri reci. Pana si povestile de adormit copii nu mai sunt cu printese, printi si cai albi. Vechea lume de basm cu care am fost obisnuiti in copilarie, s-a transformat intr-o lume SF. O lume in care printul a devenit soldat universal, zmeul s-a modernizat si el, devenind un robot demn de toata groaza, specializat in manuirea armelor cu laser, iar cei mai de temut inamici sunt, nimeni altii, decat extraterestrii. Stim foarte bine ca stiinta cere sacrificii. Va trebui sa renuntam la ce este vechi in favoarea lucrurilor noi, dar totusi, sa nu renuntam la tot. Sa ne incapatanam sa pastram o parte din trecut. Sa lasam adevaratele valori sa ramana neatınse de trecerea anilor. Sa le pastram cu sfintenie ca pe o comoara in adancul sufletului nostru si sa le daruim mai departe celor ce vor veni. Sa nu privim totul cu indiferenta. Sa nu trecem prin aceasta lume ca prin pustiu fara a ne lovi de flori, de fluturi, de oameni, de tot ceea ce inseamna viata, spirit, sentiment... IUBIRE.

La nastere am primit un suflet si acest suflet are nevoie sa fie hranit pentru a supravietui intr-o lume uneori prea moderna. Sufletul nostru are nevoie de ceva uman, spiritual, ceva natural. Are nevoie de iubire, credinta, compasiune, valori la care multi au renuntat sau pur si simplu le-au uitat fiind prea implicati in procesul dezvoltarii tehnologice, prea ocupati sa acumuleze bunuri materiale si sa creeze un standard de viata cat mai ridicat. Oare s-au gandit vreodata la intrebarea biblica: "La ce-i foloseste unui om ca a castigat lumea intreaga, daca si-a pierdut sufletul?" Trebuie sa recunoastem ca nici un bun material nu poate inlocui ceea ce valorează iubirea, credinta, speranta. Toate aceste valori ne dau forta de a merge inainte. Din iubire Dumnezeu a creat oamenii. Credinta in El ne-a ajutat sa invingem durerea, iar speranta, ultimul rau ramas in cutia Pandorei, ne-a luminat calea spre viitor atunci cand eram pierduti in negurile vremii. Din zi in zi oamenii au uitat ce inseamna toate acestea si au devenit tot mai reci, mai obositi, mai indiferenti la tot ce vad in jurul lor. Totul e atat de confuz, de intunecat. Traim sub un cer de plumb intr-o lume bacoviana si nu dorim decat un singur lucru: maine sa fie mai bine. Sa se schimbe totul peste noapte si maine sa ne trezim intr-o alta lume. O lume fara violenta, fara copii abandonati. Stim cu totii ca stilul de viata al unei natiuni nu se poate schimba peste noapte ori cat de mult ne-am dori, dar daca luptam pentru o lume mai buna, in timp vom reusi sa avem ce am visat atata amar de vreme. Se poate, inca se mai poate, atata timp cat ne vom pastra credinta, atata timp cat ne vom pastra speranta si nu vom uita sa visam. Visele devin imposibile doar in clipa in care nu mai crezi in ele. In inimile noastre avem puterea de a invinge, iar in sufletul fiecaruia salasluiesc raspunsurile la toate intrebarile ce ne framanta. Acolo se afla cheia cu care putem deschide portile spre o lume mai buna. Nu, nu dau sfaturi nimanui. E doar un strigat catre indiferenta, catre o lume prea obosita pentru a reactiona, catre pasi ce se indreapta spre nicaieri.

AUTOR: [Florina Petre](#)